

S. J. Bolton
Volavka



S. J. Bolton Volavka



2015

Copyright © 2012 by S. J. Bolton
Translation © 2015 by Martin Verner
Cover illustration © 2015 by Emil Křížka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

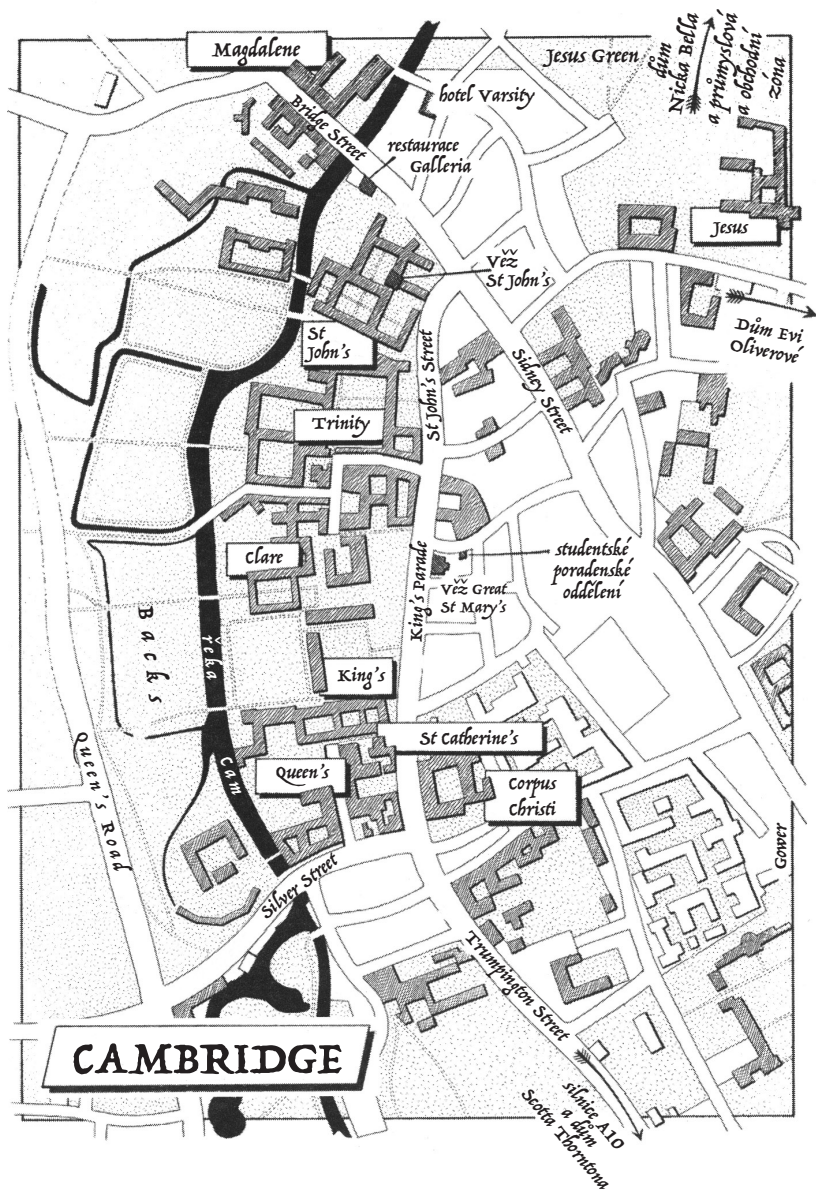
Z anglického originálu DEAD SCARED,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2012,
přeložil Martin Verner
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-7498-093-0

Věnováno památce Petera Inglise Smithe:
milého souseda, vynikajícího spisovatele a dobrého přítele.

Co je strach než z dále hlas?
Šepot hrůz, kde hrůzy není,
iluzivní myslí kvas,
nežli bleskem v smrt se změní!

William Wordsworth



Prolog

Úterý 22. ledna (několik minut před půlnocí)

Když padá těžký předmět z velké výšky, rychlost, kterou se řítí k zemi, se rovnoměrně zvyšuje, dokud se odpor vzduchu nevyrovná gravitační síle. V tu chvíli dosáhne padající předmět mezní rychlosti volného pádu a tu si uchová, dokud se mu do cesty nepostaví jiná, mocnější síla, kterou bývá většinou zem.

Za mezní rychlost volného pádu průměrného lidského těla se považuje rychlost kolem 190 kilometrů za hodinu. Této rychlosti obvykle dosahuje po patnácti až šestnácti vteřinách pádu, v rozmezí pěti až šesti set metrů svislé letové dráhy.

Lidé se často mylně domnívají, že člověk padající ze značné výšky zemře ještě před dopadem. Stává se to však jen velmi zřídka. I když šok může přivodit srdeční zástavu, pád většinou netrvá tak dlouho, aby k ní vůbec mohlo dojít. Teoreticky by člověk mohl v teplotách pod bodem mrazu také umrznout, respektive upadnout do bezvědomí v důsledku

nedostatku kyslíku, ale oba tyto scénáře se hodí jen pro ty, kdo vyskočí z letadla letícího ve značné výšce, což s výjimkou neohrožených parašutistů lidé běžně nedělají.

Většina lidí, kteří padají nebo skáčou z velkých výšek, umírá na následky dopadu, při němž se polámou a roztrhají kosti a způsobí rozsáhlé poškození okolních tkání. Smrt nastává okamžitě. Většinou.

Žena na okraji jedné z nejvyšších věží v Cambridgi pravděpodobně nepřemýšlí o tom, kdy by mohla dosáhnout mezní rychlosti volného pádu. Věž je vysoká nanejvýš šedesát metrů a její tělo bude nabírat rychlost po celou dobu pádu. Na druhou stranu by měla zcela vážně přemýšlet o nárazu na zem, protože jestli k němu dojde, její kosti se o hrbolatou dlažbu u paty věže roztrhají jako křehký křišťál. Ale v tomhle okamžiku se zdá, že nemyslí na nic. Stojí tam jako turista kochající se výhledem.

Cambridge těsně před půlnocí připomíná jeden velký stín posetý zlatými tečkami světél. Měsíc téměř v úplňku září jako reflektor namířený na svatební dort, ježaté okolní domy trčí vzhůru k bezmračnému nebi jako kamenné prsty a těch několik lidí, kteří jsou ještě venku, přízračně klouže mezi světlem a tmou.

Žena se teď naklání, jako by něco upoutalo její pozornost, a klopí zrak k zemi.

U paty věže panuje bezvětří. Zmuchlaná stránka včerejšího vydání *Daily Mail* leží nehnutě na chodníku. Tady nahoře vítr fouká. Dost silný na to, aby ženě povlávaly vlasy kolem hlavy jako nějaký prapor. Je jí nanejvýš třicet – rok sem, rok tam – a byla by i krásná, nemít ve tváři tak prázdný výraz.

Kdyby alespoň v očích měla jiskru... Tahle tvář však patří někomu, kdo je už prakticky mrtvý.

Muž pádící po prvním nádvoří St. John's College je napopak rozrušený na nejvyšší míru. V lidské bytosti nic neprobudí zvířecí pud k životu tak úspěšně jako úzkost a strach. Detektiv inspektor Mark Joesbury, příslušník Metropolitní policie, který sám vysílá své podřízené do nejnebezpečnějších situací, se ještě nikdy v životě tak nebál.

Nahoře na věži je chladno. Z rovin zvaných Fens sem vanou studené lednové větry a halí město do mrazivého objetí jako pedofil rdousící svým hnátem malé bezbranné děcko. Žena není oblečena do zimy, ale zdá se, že chlad nevnímá. Mrká a oči se jí náhle zalévají slzami.

Inspektor Joesbury bere za kliku a zjišťuje, že dveře kostelní věže jsou odemčené. Rozrazí je, dveřní křídlo se odmrští od kamenné zdi a narazí mu do levého ramene, které bylo vždycky slabší než pravé. Bolí ho to. V nejbližším rohu vidí ležet nějaký předmět, úzkou modrou koženou botu na nízkém podpatku. Je špičatá a leskne se. Skoro se zastaví, aby ji sebral, pak si to ale rozmyslí. Už jednou takhle držel v ruce ženskou botu v domněnání, že je pozdě. Nezdržuje se, pádí po schodech a počítá je. Nikoliv snad proto, aby věděl, kolik mu jich ještě zbývá, ale aby zaměstnal mysl, aby měl pocit, že se vzdálenost zkracuje. Když dobíhá do druhého patra, zaslechne za sebou kroky. Někdo jde za ním.

Úplně nahoře vidí dveře, zároveň cítí vanout studený vítr. Už je na střeše. Vůbec však netuší, co si počne, pokud dorazí pozdě a zjistí, že už skočila. A co by měl krucinál dělat, pokud ještě neskočila.

„Lacey,“ křičí. „Ne!“

1

Pátek 11. ledna (před jedenácti dny)

All One Bar poblíž stanice Waterloo byl narvaný k prasknutí, skoro stovka lidí se snažila překřičet muziku, aby se navzájem slyšeli. I přesto, že ve Spojeném království se na veřejných místech nesmí kouřit, se ve vzduchu vznášelo něco, co halilo dav do jakéhosi oparu, a celý výjev připomínal staré neostré fotografie pořízené levným fotoaparátem.

Ihned jsem vycítila, že tam není.

Ani jsem se nemusela dívat na hodinky, abych věděla, že jsem přišla o šestnáct minut později. Načasovala jsem si to na vteřinu přesně. Kdybych přišla ještě později, působilo by to nezdvořile nebo navozovalo dojem, že se snažím vypadat zajímavě. Kdybych naopak přišla skoro přesně, vypadala bych nedočkavě. Rozhodla jsem se, že se budu tvářit naprosto klidně a profesionálně. A trochu odtažitě. Přijít pozdě tak akorát k téhle póze patřilo. Až na to, že zpoždění měl teď on.

Objednala jsem si u baru svůj obvyklý drink pro komplikované situace a vyhoupla se na barovou stoličku. Zatímco jsem upíjela bezbarvou tekutinu, sledovala jsem svůj odraz v zrcadlech nad barem. Šla jsem rovnou z práce. Nějakým zázrakem jsem odolala pokušení odejít dřív a strávit skoro dvě hodiny sprchováním, fénováním vlasů, malováním a vybíráním oblečení. Rozhodla jsem se, že kvůli Marku Joesburymu takhle vyvádět nebudu.

Vylovila jsem z tašky laptop a položila jej na barový pult – vlastně jsem neměla v úmyslu pracovat, jen jsem chtěla, aby to tak vypadalo. Otevřela jsem si prezentaci na téma britských zákonů vztahujících se k pornografii, kterou jsem si připravovala na příští týden pro nové rekruty v Hendonu. Namátkou jsem otevřela stránku s trestním zákonem. Nováčky stejně jako většina lidí budou překvapení, až se dozvědí, že držení pornografických materiálů, kde nefigurují nezletilí, bylo ve Velké Británii naprosto legální až do roku 2008, kdy zákon zakázal extrémně pornografické snímky. Přirozeně, že se budou ptát, jak posoudit, že už jsou extrémní. Právě to bylo hlavní téma stránky, jíž jsem se právě věnovala.

Extrémně pornografické snímky zobrazují sexuální projevy, které:

- ohrožují, nebo zdánlivě ohrožují lidský život.
- mají za následek vážné poranění sexuálních orgánů.
- souvisejí s mrtvými lidskými těly.
- souvisejí se zvířaty

Opravila jsem překlep ve druhém bodě a za poslední jsem doplnila tečku.

Joesbury ještě nedorazil. Ne že bych se rozhlížela. I tak bych ve vteřině poznala, že vešel do místnosti.

Před čtyřiaadvaceti hodinami jsem měla pětiminutovou pracovní schůzku se svým nadřízeným na policejní stanici v Southwarku. SOÚ 10, který všichni znají pod názvem Desítka, si vyžádal moje služby. Tenhle Speciální operační útvar při Metropolitní policii, jenž většinou pracuje v utajení, nestál jen o nějakou mladou vyšetřovatelku. Chtěli přímo mě. A právě s inspektorem Markem Joesburym, kterému konkrétní případ podléhal, jsem měla mít dnes večer schůzku. „O jaký případ jde?“ ptala jsem se. Můj nadřízený jen zabručel, že mi všechno poví inspektor Joesbury. Mračil se přitom a byl podrážděný, pravděpodobně proto, že mu sebrali člověka a ani mu neřekli proč.

Znovu jsem se podívala na hodinky. Joesbury měl třiaadvacetiminutové zpoždění, drink mi ubýval příliš rychle a v půl jsem byla rozhodnutá jít domů.

Dokonce jsem si uvědomila, že ani nevím, jak vypadá. Jistěže jsem měla jistou představu, jak je vysoký, jakou má postavu a odstín pleti, dokonce jsem si pamatovala i jeho tyrkysové modré oči, ale ne a ne si vybavit jeho tvář. Což bylo opravdu zvláštní, protože od chvíle, co ho znám, jsem na něj nepřestala myslet ani na jedinou vteřinu.

„Lacey Flintová v celé své kráse,“ ozvalo se těsně vedle mne.

Zhluboka jsem se nadechla, pomalounku se otočila a spatřila jsem Marka Joesburyho, urostlého, jistě přes sto osmdesát centimetrů vysokého a i v lednu opáleného inspektora s jasně modrýma očima. Na hlavě měl mohutnou rozčuchanou zrzavou paruku.

„Jsem tu v přestrojení,“ řekl. A mrknul na mě.

2

Parkovací místo pro invalidu před domem doktorky Evi Oliverové bylo kupodivu neobsazené. Bylo to neobvyklé dokonce i přesto, že na omšelé cihlové zdi visela značka s nápisem Soukromý pozemek. Zvláště o víkendech bývalo pravidlem, že Evi při návratu domů zjistila, že si její parkovací místo přivlastnil nějaký neomalený turista. Dnes večer však měla štěstí.

I přes neodbytnou bolest se přiměla vystoupit. Prášky si měla vzít už před třiceti minutami a vzhledem k tomuto zpoždění pociťovala větší bolesti než obvykle. Rozložila hůl a opřela se o ni levou paží, což jí přineslo jistou úlevu. Našla kufřík, avšak trochu ji to zmohlo a poněkud se zadýchala. A ani to, že se ve tmě musela potýkat se vším sama, jí dvakrát nepomáhalo.

Ačkoliv chtěla být co nejdřív doma, na okamžik se zastavila, rozhlédla se a nastražila uši. Dům, ve kterém posledních pět a půl měsíce žila, stál na konci slepé uličky obklopené zdmi univerzitních zahrad a řekou Cam. Bylo to pravděpodobně jedno z nejklidnějších míst v Cambridgi.

Nikoho neviděla ani neslyšela, vyjma provozu z vedlejší ulice a větru v korunách okolních stromů.

Bylo pozdě. Pátek, devět večer. Nebylo možné zůstat v práci déle. Její noví kolegové ji už odepsali, považovali ji za zahořklou, napůl invalidní a předčasně zestárlou starou pannu, která nemá kromě svého zaměstnání žádný soukromý život. Ne že by se nějak zásadně mýlili, ale to, co Evi drželo u pracovního stolu do poslední chvíle, dokud ostraha nezamkla budovu, nebyla vyprázdněnost jejího soukromého života. Byl to strach.

3

Uvědomovala jsem si, že se lidé kolem nás pochechtávají a někteří nás pokradmu zvědavě pozorují. Jako ve snách jsem slyšela, jak Joesbury objednává u chlapíka za barem pintu světlého piva IPA a pro dámu ještě jednou totéž. Když jsem konečně popadla dech a osušila si oči, Joesbury vypadal zmateně.

„Myslím, že jsem vás ještě nikdy neviděl se smát,“ řekl a zakroutil hlavou, jako bych to byla já, kdo vypadá jako tatrman. Sledoval, jak mi barman připravuje pití. Bombay Sapphire se spoustou ledu do vysoké sklenice. Posunul ji přede mne a povytáhl obočí.

„Pijete čistý gin?“ divil se.

„Ne. Piju ho s ledem a citrónem,“ odpověděla jsem. Uvědomila jsem si, že nás sleduje nejen barman, ale i několik lidí okolo nás. Na co si to proboha ten Joesbury hraje?

„Na co si to proboha hrajete?“ zeptala jsem se bez okolků. „Hodláte to mít na hlavě celý večer?“

„Ne, svědčí mě to.“ Sundal si paruku, položil ji na pult

a sáhl po sklenici. Zmuchlaná umělá kštice před ním ležela jako přejetý ježek. Podrbal se za levým uchem. „Třeba si ji ještě nasadím,“ řekl. „Když budete chtít.“

Od poslední mu povyrostly vlasy a vzadu mu teď sahalý až k límci. Zdály se mi tmavší, než jsem si pamatovala, a konečky se mu nepatrně kroutily. Slušelo mu to, delší vlasy mu prodlužovaly tvář a zjemňovaly rysy. Jakýmsi nenápadným způsobem ještě zkrásněl. Jizva, která se mu táhla okolo pravého oka, byla v měkkém barovém světle sotva viditelná. Už mě začínaly bolet svaly v obličeji, jak jsem se na něj celou dobu zubila.

„Znovu se vás ptám, na co si to hrajete?“ Když budu trochu protivná, možná si nevšimne, jak se celá tetelím blahem, že ho vidím. „Neměl byste vypadat nenápadně?“

„Myslel jsem si, že by to mohlo prolomit ledy,“ odpověděl a otřel si pivní pěnu z horního rtu. „Minule, když jsme se viděli, to bylo trochu napínavý.“

Minule, když jsme se viděli, Joesbury totiž málem vykrvácel. Scházelo pár minut. Ostatně já jsem na tom nebyla líp. Myslím, že výraz „trochu napínavý“ nevystihoval věc úplně přiléhavě.

„Jak se vám daří?“ zeptala jsem se, ačkoliv jsem to věděla docela přesně. Několik posledních měsíců jsem u našich společných známých bezostyšně vyzvíдалa a zjišťovala, jak se má. Věděla jsem, že projektil, který ho tehdy v noci zasáhl, mu pořádně pošramotil jednu plíci. Zranění se ale docela dobře zahojilo, nejprve mu pomohli chirurgové a potom čas. A také jsem věděla, že strávil čtyři měsíce v nemocnici, pak ho na další tři měsíce přeřadili do kanceláře a teprve poté se vrátil do normální služby.

„Možná, že letos vynechám Londýnský maratón,“ řekl a vzal mě za ruku, což mělo za následek, že se mi v žaludku rozvibrovaly beztak už dost napjaté struny. „Jinak dobrý.“ Obrátil mi ruku zápěstím vzhůru a na okamžik pohlédl na náplast, kterou jsem na něm stále nosila. Ne že by to bylo nutné, dělala jsem to spíš proto, že jsem se nechtěla dívat na jizvu, která se pod ní skrývala. Po třech měsících se zahojila a lepší už to nebude. Už nikdy.

„Myslel jsem, že se za mnou třeba zastavíte,“ pokračoval. „Ty nemocniční pyžama jsou fakt úchvatný.“

„Poslala jsem vám plyšového medvídku,“ odpověděla jsem. „Nejspíš se ztratil na poště.“

Oba jsme věděli, že lžu. Nikdy bych se mu nepřiznala, že jsem strávila skoro hodinu prohlížením webových stránek Steiff of Germany a vybíráním toho správného plyšáka, kterého bych mu poslala, kdyby se mi nezkřížily plány. Nakonec jsem vybrala jednoho, co jako by z oka vypadl medvídkovi, kterého dal kdysi on mně, jen byl o trochu větší a měl drzejší výraz. Ale když jsem se na stránky podívala naposledy, byl už označen nálepkou *Zboží vyprodáno*. Bylo to pro mne jasné znamení. Joesbury si mě teď prohlížel, a zvláště můj zlomený nos. Před měsícem jsem podstoupila plastickou operaci a právě mi zmizela poslední pooperační modřina.

„Dobrá práce,“ konstatoval. „Nemáte ho trochu delší než dřív?“

„Myslela jsem, že takhle budu vypadat inteligentněji.“

Pořád mě držel za zápěstí a nezdálo se, že ho hodlá pustit. „Slyšel jsem, že se teď věnujete pornu,“ řekl. „Baví vás to?“

„Dali mi za úkol zpracovat instruktážní analýzu,“ odsekla jsem. Odjakživa jsem nesnášela, když muži vtipkovali na

téma porno, byť jen nevinnou narážkou. „Zdá se, že si myslí, že dokážu vystihnout jemné nuance.“

Joesbury pustil mé zápěstí a cítila jsem, že nálada se změnila. Pootočil hlavu a jeho pohled se zastavil na stolku u okna.

„No a teď, když jsme odbyli milou společenskou konverzací, měli bychom si jít sednout,“ řekl. Aniž by čekal na můj souhlas, sebral paruku, strčil si ji pod paži, do rukou vzal naše skleničky a vyrazil na druhou stranu baru. Následovala jsem ho a říkala si, že nemám právo být zklamaná. Nejsme tu přece na rande.

Joesbury přišel s batůžkem. Vytáhl z něj tenké hnědé desky a položil je na stůl mezi nás. Zatím je neotevřel.

„Dostal jsem souhlas vašich šéfů ze Southwarku, že vás můžu požádat o spolupráci na jednom případě,“ řekl, jako by byl můj nadřízený. „Potřebujeme ženu. Takovou, která vypadá nanejvýš na pětadvacet. V našem útvaru žádná taková není. Vzpomněl jsem si na vás.“

„Jaká čest,“ předstírala jsem dojetí a hrála o čas. Speciální operační útvar neboli Desítka se zabýval kauzami, při nichž se jeho lidé infiltrovali do leckdy nebezpečného prostředí. Nebyla jsem si jistá, jestli jsem už na takový úkol připravená.

„Když si povedete dobře, objeví se to ve vašich papírech,“ řekl.

„Samozřejmě, že v úvahu přichází i opačný průběh,“ podotkla jsem.

Joesbury se usmál. „Dostal jsem rozkaz, že rozhodnutí musím nechat výhradně na vás. A od Dany vám mám vyřídit, že jsem nezodpovědný blbec, když vůbec uvažuji o možnosti přizvat vás k případu, jako je tenhle, zvlášť když od prů-

švihu s Rozparovačem uběhla tak krátká doba. A máte mě prý poslat do hajzlu.“

„Vyřidte jí, že ji pozdravuju.“ Dana Tullochová byla inspektorka, jež stála v čele vyšetřovacího týmu, s nímž jsem spolupracovala vloni na podzim. Zároveň také patřila k Joesburyho nejbližším přátelům. Měla jsem Danu ráda, ale chtě nechtě mě popouzelo, jak si s Joesburym rozumějí.

„Na druhou stranu,“ pokračoval, „případ se nám dostal do hledáčku právě díky Daně. Jedna z jejích dobrých známých z Cambridgeské univerzity, v současnosti vedoucí studentského poradenského oddělení, ji soukromě kontaktovala.“

„O co jde?“ zeptala jsem se.

Joesbury otevřel desky. „Máte pořád dost silný žaludek?“ Přikývla jsem, ačkoliv jsem ho poslední dobou moc netestovala. Vytáhl tedy štůček fotografií a posunul ho přede mne. Mrkla jsem na snímek ležící navrchu a na okamžik jsem musela zavřít oči. Existují záběry, které je lepší nikdy nevidět.

4

Evi přelétla očima cihlovou zeď ohraničující zahradu, zkontrolovala pohledem nedaleká stavení, zahleděla se do tmy pod koruny stromů a přemýšlela, jestli strach bude ovládat její život už nadosmrti.

Strach ze samoty. Strach ze stínů, jež se zhmotňují. Z úryvků šepotu, které k ní nečekaně doléhají ze tmy. Z krásné tváře, která se ukáže být pouhou maskou. Strach udělat těch několik kroků, jež ji dělí od bezpečí v domě.

Nemůže tady stát donekonečna. Zamkla auto a vydala se k brance. Železná kovaná dvířka byla stará, ale měla vyměněné panty, takže do nich stačilo lehce strčit a hned se doslova rozletěla.

Vítr vanoucí od východu z fenlandských rovin byl dnes večer mimořádně silný a listy na dvou vavřínech šustily jako starý papír. Dokonce i drobné lístky rostlin v truhlících se třepotaly jako pomínuté. Obě strany cesty vroubily keříky levan-dule. V červnu by ji jejich vůně vítala už na dálku jako úsměv milované osoby. Teď však byly keříky odrostlé a stvolý holé.

Když se Evi rozhodla přijmout současné místo, ani ve snu ji nenapadlo, že jí nabídnou, aby bydlela právě zde, v domě, který si nechal postavit bezmála před třemi stovkami let tehdejší děkan jedné ze starodávných cambridgeských kolejí. Rozlehlá stavba působící vřelým dojmem díky cihlovému zdivu doplněnému světle žlutými vápencovými prvky, byla jednou z nejprestižnějších adres, jíž univerzita disponovala. Až donedávna tady bydlel mezinárodně uznávaný profesor fyziky, jehož dvakrát jen těsně minula Nobelova cena. Tenhle vědec zde žil téměř třicet let, a když ho meningitida připravila o dolní končetiny, univerzita přebudovala dům na sídlo pro handicapované.

Profesor před devíti měsíci zemřel, a když Evi přijala spolu s částečným pedagogickým a lektorským úvazkem nabídku stát se vedoucí studentského poradenského oddělení, univerzita v tom spatřila šanci, jak dům znovu využít a zhodnotit své investice.

Dlážděná pěšina byla krátká. Vedla sotva pět metrů udržovanou zahradou a končila před honosnou podestou u hlavního vstupu. Závěsné nápodoby kočárových luceren, pohupující se po obou stranách vstupních dveří, osvětlovaly celý chodníček. Obvykle jí nevadily, dnes si ale nebyla tak jistá.

Protože nebýt světla, které vrhaly, pravděpodobně by si nevšimla, že od branky ke dveřím vede řádka jedlových šišek.

5

„Díváte se na Bryony Carterovou,“ oznámil mi Joesbury. „Devatenáct let. Studentka prvního ročníku medicíny.“

„Co se stalo?“

„Zapálila se,“ odpověděl. „Večer, v den konání kolejního vánočního plesu. Možná ji naštvalo, že ji nikdo nepozval. Ještě ani neskončila večere, a ona vzplála jako lidská pochoďen.“

Odvážila jsem se znovu pohlédnout na hořící postavu. „Otřesné,“ řekla jsem, ale nevystihovalo to dostatečně celý výjev. Rozhodnout se pro smrt vlastní rukou je jedna věc. Vybrat si takovýhle způsob druhá. „A lidé ji viděli, když vzplála?“

Joesbury rázně přikývl. „Nejenže ji viděli, někteří si ji dokonce vyfotili na iPhony. To víte, děcka!“

Začala jsem se probírat zbývajícimi fotografiemi. Hořící dívka měla zakloněnou hlavu, takže jí nebylo vidět do obličeje. Drobnost, za kterou jsem byla vděčná. Horší už byly malé beztvaré kousky čehosi, co prosvítalo mezi plameny

a vypadalo jako škvařící se tkáň, která jí odpadává z těla. A její levá ruka, jakoby napřažená k fotoaparátu, byla už celá černá. Připomínala spíš kuřecí pařát než něco, co bylo ještě před chvílí lidským tělem.

Další pětice fotografií ukazovala dívku na podlaze. Nejblíže stál dlouhovlasý muž ve smokingu, s šokovaným výrazem ve tváři a hasicím přístrojem v rukou. Poblíž ležel převržený kbelík na led. Dívka v modrých večerních šatech držela v ruce džbán na vodu.

„Měla v těle docela slušnou dávku nějaké nové halucinogenní drogy,“ řekl Joesbury. „Můžete se utěšovat pomyslením, že moc nevnímala, co se s ní děje.“

„Proč se o to ale zajímá Desítka?“ zeptala jsem se.

„To byla i moje první otázka,“ odpověděl. „Místní kriminálka to moc neřeší. Provedli klasické vyšetřování, dosadili trojčlenku a neshledali nic, co by považovali za neobvyklé.“

Chvilí jsem přemýšlela, co by se ještě muselo stát, aby to vypadalo neobvykleji než sebeupálení. „Tohle neznám,“ řekla jsem. „Co jste to říkal o trojčlence?“

„Nástroj, motiv a úmysl. První, co se při pravděpodobné sebevraždě zkoumá, je, zda se sebevražedný nástroj nachází někde poblíž. Pistole vedle ruky, smyčka kolem krku a nějaká stolička... prostě tyhle věci. V Bryonině případě se našel kanýstr s benzínem před sálem, kde se večerelo. A vyšetřovatel objevil v jejím pokoji i účtenku. Stejně tak jako drogu, kterou si aplikovala, aby měla k tomuhle harakiri kuráž.“

Někdo se natáhl, aby odložil sklenici na stůl, a přitom se naklonil nad fotky. Aniž bych vzhledla, rychle jsem je schovala pod otevřené desky.

„Další část trojčlenky představuje motiv,“ pokračoval Joes-

bury. „Bryony mívala tu a tam deprese. Byla to chytrá holka, ale trochu se potýkala s ročníkovou prací. Stěžovala si, že nemůže spát.“

„Co úmysl?“ zeptala jsem se.

Joesbury přikývl. „Zanechala zprávu matce. Prý krátkou a velmi smutnou. Protokol policisty, který byl první na místě té tragédie, zrovna tak jako hlášení vyšetřovatele, jenž prohledával její pokoj, jsou přiložené v deskách. Neobjevili nic, co by napovídalo, že to bylo naaranžované.“

„A navíc několik set lidí vidělo, jak se zapálila,“ dodala jsem.

„Určitě si jí všimli, když se ocitla v plamenech,“ upřesnil Joesbury. „Jde ale už o třetí sebevraždu na univerzitě v tomhle akademickém roce. Vybaví se vám něco, když řeknu jméno Jackie Kingová?“

Chvilí jsem přemýšlela, pak jsem zavrtěla hlavou.

„Zabila se v listopadu. Psalo se o tom v několika celostátních novinách.“

„Musela jsem to nějak přehlédnout.“ Od případu, na němž jsme společně pracovali vloni na podzim, jsem se zařekla, že nebudu číst noviny ani sledovat zprávy. Nedělalo mi dobře vidět své jméno na všemožných titulcích a podle slov terapeutů mi neustálé připomínání toho, čím jsem si prošla, nepomáhalo v zotavování.

„Pořád tomu ale nerozumím,“ řekla jsem. „Proč se Desítka zajímá o sebevraždu na univerzitě?“

Joesbury vytáhl z batohu další desky. Usoudila jsem, že nepřipadá v úvahu, abych ho požádala, ať je neotevívá, tak jsem jen čekala a dívala se, jak z nich vyndává další paklík fotografií. Ani jsem je nemusela prohlížet všechny. Stačila je-

diná, abych pochopila, že se dívám na evidentně mrtvou dívku s mokrými vlasy a oblečením. A s provazem omotaným kolem kotníků.

„Taky sebevražda?“ zeptala jsem se.

„Zjevně ano,“ odpověděl. „Žádné důkazy svědčící o opaku. A tohle byla Jackie ve svých lepších dnech.“

Joesbury vytáhl poslední snímek a položil jej na vrch hromádky. Jackie Kingová vypadala jako sportovní typ. Měla dlouhé, rovné světlé vlasy, které se jí leskly na slunci, na sobě námořnické tričko. Mladá, zdravá, vitální a pohledná dívka, která ztratila důvod k životu?

„Chudák holka,“ řekla jsem a čekala, co bude následovat.

„Letos tři sebevraždy, vloni taky tři, předloni čtyři,“ konstatoval Joesbury. „Cambridge se stává místem s rekordním počtem mladých lidí, kteří si sáhli na život.“

6

Evi se zastavila a přála si, aby se vítr aspoň na chvíli utišil, protože pak by mohla slyšet hihňání a přešlapování, které by jí prozradilo, že ji někdo pozoruje. Protože někdo ji pozorovat musel. Nebylo možné, aby šišky na pěšinu takhle nafoukal vítr. Šišek bylo celkem dvanáct, každá ležela přesně uprostřed plochého kamene dláždícího pěšinu a tvořily linii vedoucí přímo k domovním dveřím.

Tři večery v řadě, třikrát totéž. Včera a předevčírem bylo možné hledat vysvětlení v náhodě. Když si šišek poprvé všimla, ležely na hromádce, kterou mohl vykouzlít vítr. Podruhé narazila na kupičku hned za brankou. V tomhle případě šlo však mnohem zřetelněji o úmysl.

Kdo by ale mohl tušit, jak moc nenávidí šišky?

Rozhlédla se na všechny strany a přidržovala se hole, aby neztratila rovnováhu. Bylo však příliš větrno, než aby něco slyšela, a všude samá stinná zákoutí, takže si nemohla být jistá, že je tu sama. Měla by jít dovnitř. Vyšla se po dlážděné pěšině, jak nejrychleji dovedla, došla k domovním dveřím a vstoupila do domu.

Další šiška, větší než ostatní, ležela uvnitř na rohožce.

Evi nechávala stát svůj invalidní vozík u jedné ze stěn hned za dveřmi. Aniž by pohlédla na šišku, zabouchla za sebou a posadila se do kolečkového křesla. Celou ji zachvátila dávná iracionální úzkost, která ji tu a tam přepadala a které se nedokázala nikdy zbavit. Její vznik se datoval do okamžiku, kdy jako čtyřletá zvědavá a všetečná holčička sebrala zpod stromu velkou šišku.

Byla tenkrát s rodiči na prázdninách v severní Itálii. Všude kolem se rozprostíraly staré borové lesy, mohutné stromy se tyčily až do nebes, nebo to tak malému děvčátku alespoň připadalo. I šiška byla obrovská, sotva ji v drobných baculatých ručičkách unesla. Zdvihla ji a nadšeně ji běžela ukázat mamince, když vtom ucítila mravenčení na levém zápěstí.

Jen co se na něj podívala, zjistila, že jí po celém předloktí leze nějaký hmyz. Dodnes si vzpomíná, jak začala ječet a jeden z rodičů jí hmyz z ručičky musel smést. Někaký brouk nebo mravenec jí ale stačil zalézt pod oblečení a rodiče ji museli v lese celou svléct. I po letech byla vzpomínka na to, jak se nadšení změnilo v děs, natolik živá, že ji dokázala rozrušit.

Nikdo o tom ale nevěděl. Dokonce ani s rodiči už o dávném incidentu nemluvila několik desetiletí. Jde jen o hloupý vtip, který s ní nemá pravděpodobně nic společného. Možná si tu předtím hrálo nějaké dítě, udělalo si na pěšině řádku z šišek a jednu prostrčilo dovnitř škvírou na dopisy. Bylo na čase vydat se v kolečkové židli ze zádveří do kuchyně.

Na kuchyňské lince, kterou před několika hodinami opouštěla dokonale uklizenou, ležela hromádka velkých jedlových šišek.

„Sebevraždy nejsou mezi mladými lidmi zas až tak neobvyklé,“ vyhrkla jsem bezmyšlenkovitě. „Chci říct, že počet sebevražd je mezi studenty mnohem vyšší než u ostatní populace. Nestalo se před lety něco podobného ve Walesu?“

„Máte asi na mysli Bridgend,“ odpověděl Joesbury. „Tam se ovšem, technicky vzato, nejednalo o univerzitu. Sebevraždy se někdy kumulují. Ale je to vzácné. A Danina známá není jediná, koho to znepokojuje. Navíc vedení univerzity velmi nelibě nese pozornost médií. Veřejné propírání řady sebevražd nevrhá na jednu z celosvětově nejprestižnějších akademických institucí dobré světlo.“

„Neexistuje nic, co by svědčilo o zločinu?“ zeptala jsem se.

„Vůbec nic. Naopak. Jak Bryony, tak Jackie měly už v minulosti psychické problémy,“ řekl Joesbury. „Jackie poměrně dávno, Bryony teď.“

„Obrátila se Bryony na školu o pomoc?“

„Ano. Ne snad přímo na Daninu známou, která se jme-

nuje...“ Joesbury začal listovat papíry ve složce a bleskově je pročetl. „... Oliverová,“ řekl po chvíli. „Doktorka Evi Oliverová. Bryony se obrátila na jednu její kolegyni. V univerzitním studentském poradenském oddělení, které Oliverová vede, pracuje celý tým poradců.“

„A co to druhé děvče?“

Joesbury přikývl. „I Jackie měla podle výpovědí jejích přátel problémy,“ řekl. „Stejně jako jeden ze studentů, který se oběsil po třech týdnech od nástupu na školu.“ Joesbury znovu nahlédl do papírů. „Jake Hammond. Devatenáctiletý student angličtiny.“

„O kolika případech vlastně mluvíme?“

„O devatenácti za posledních pět let, včetně Bryony Carterové,“ řekl Joesbury.

„No, tak to se už nedivím, že je vedení školy znepokojeno,“ odpověděla jsem. „Ale pořád nevidím důvod, proč se tomu věnuje Speciální operační útvar.“

Joesbury se opřel zády o opěradlo a založil si ruce za hlavu. Vypadal hubenější, než jsem si ho pamatovala. Určitě se mu propadl hrudník a ubyly mu i svaly v ramenou. „Holčíčí telegraf,“ řekl. „Doktorka Oliverová kontaktovala svoji starou známou z Cambridge, tedy Danu, a ta se zas obrátila na svou bývalou odbornou školitelku na policejním ředitelství, jinými slovy další absolventku Cambridge.“

„A tou je?“

„Sonia Hammondová.“

Joesbury čekal, jestli mi to jméno něco řekne. Neřeklo.

„Ředitelka Sonia Hammondová,“ napověděl mi. „V současnosti stojí v čele Úřadu zvláštního vyšetřování ve Scotland Yardu.“

Už mi to došlo. „Vaše šéfka,“ dovtípila jsem se. „Nevěděla jsem, že vás má na povel ženská.“

Joesbury povytáhl jedno obočí. Na tenhle jeho zvyk jsem už skoro zapomněla. „Takový je můj celoživotní úděl,“ vzdychl. „Ředitelka Hammondová má v Cambridgi dceru, o to víc ji celá věc zajímá.“

„Ještě toho trochu,“ odtušila jsem. „Co si proboha vaši šéfové myslí, že tou akcí v přestrojení dosáhnou? Tajná operace v městě věží a snové nálady...“

„Myslím, že takhle Matthew Arnold popisoval Oxford, a ne Cambridge,“ opravil mě Joesbury. „Doktorka Oliverová má teorii, že ty sebevraždy nejsou náhodné. Naopak si myslí, že je spojuje něco pochmurně zlověstného.“

8

Poté, co Evi poděkovala mladé policistce a rozloučila se s ní, zamkla vstupní dveře na zámek i na zástrčku. Událost s ní otrásla víc, než si byla ochotna přiznat. Policistka se chovala slušně, pečlivě prohledala dům a doporučila Evi, aby okamžitě zavolala policii, kdyby se jí cokoliv nezdálo. Na druhou stranu zjevně nehodlala podnikat víc než sepsat hlášení. Vysvětlila Evi, že neobjevila žádné známky po násilném vniknutí a jedlové šišky samy o sobě nepředstavují nebezpečí.

Ta žena měla samozřejmě pravdu. Evi nebyla jediná, kdo má klíče od domu. Každé úterý k ní docházela úklidová firma. Budova patřila univerzitě a Evi si uměla představit, že tu a tam přijde někdo ze správy budov na neplánovanou kontrolu. Jinou otázkou však bylo, proč by si údržbáři nosili do domu hromádku jedlových šišek, ale tím si mladá policistka zjevně nehodlala lámat hlavu.

Evi přešla na druhou stranu kuchyně a nalila vodu do varné konvice. V okamžiku, kdy ji zapnula, se něco smýklo po

kuchyňském okně. Doslova nadskočila leknutím a málem upadla.

„Byla to jen větev,“ uklidňovala se a uvědomila si, že si stále ještě nevzala léky proti bolesti. „Zas ten zpropadený strom.“

Výhled z Eviiny kuchyně vedl do zahrady za domem. Byla obehnaná zdí a terén se svažoval k říčnímu břehu. Těsně vedle domu rostl mohutný cedr a jeho spodní větve se při silném větru občas otíraly o přízemní okno.

Evi si vzala své léky proti bolesti, počkala několik minut, než začnou účinkovat, a pak se pustila do jídla. Snažila se nacpat toho do sebe co nejvíc. Umyla nádobí a vydala se do ložnice. Cestou se na okamžik zastavila a sebrala šišku z rohožky. Prostrčila ji škvírou na dopisy a vyhodila ven. Otřásla se přitom hnusem. Šišky z kuchyňské desky už byly také venku v popelnici.

Zašla do koupelny, roztočila kohoutky a začala se odstrojovat. Na nočním stolku v ložnici ležel otevřený dopis. Přišel před několika dny v mohutně vypolstrované obálce. Vysypala obsah na postel a objevily se mušle, obálky, uschlá mořská chaluha a nakonec jedna rodinná fotografie. Právě ta teď ležela na stolku lícem nahoru. Máma, táta, malé děti. Vloni byli jejími pacienty a jejich vztah přerostl v přátelství. Právě si koupili polovinu přízemního domku u pobřežní silnice v městečku Lytham St Annes v Lancashiru a podle toho, co psala matka v dopise, se jej na jaře chystají zbourat a na jeho místě vybudovat nový vysněný domov. Měl to být jejich druhý pokus, ten první se jim moc nevyvedl. Zvala Evi na návštěvu, zdůrazňovala, že je vítána kdykoliv. Dopis neobsahoval jedinou zmínku o Harrym.

I když Evi věděla, že by to neměla dělat, otevřela zásuvku nočního stolku a vytáhla novinový článek, jež si vyhledala pomocí internetového archivu a vytiskla. Ani se nenamáhala číst jednotlivé věty, beztak je znala z paměti. Potřebovala jen vidět jeho tvář.

Vana už bude plná. Jen ještě vteřinu, aby se mohla dívat na jeho medově rezavé vlasy, světle hnědé oči, výrazné čelisti a rty, jež se zdály neustále přichystané k úsměvu i ve chvílích, jako byla tahle, kdy se snažil tvářit vážně. Jen ještě vteřinu, aby mohla přemítat, kdy se pro ni konečně stane pouhou šťastnou vzpomínkou, na rozdíl od těch trýznivých, v nichž jí tane na mysli tak živě, že doslova cítí kořeněnou vůni jeho kůže. Jen ještě vteřinu, aby mohla přemítat nad tím, kdy bolest konečně pomine.

Ve chvílích, kdy voda začínala chladnout, Evi už téměř upadala do dřímoty. Stiskla tlačítko, které uvedlo do chodu zařízení, jež ji vyzvedlo z vany. Dokázala se udržet na nohou bez pomoci akorát tak dlouho, aby se osušila a vetřela si do kůže tělové mléko. *Máš tak hebkou pleť*, zašeptal jí jednou. Když odcházela z koupelny, měla v očích slzy. Ani se nesnažila namluvit si, že je to kvůli bolesti, která byla poslední dobou tak nesnesitelná, že ji v noci bývalo až do pláče.

Nevšimla si tak vzkazu na zrcadle, který se stal čitelným teprve působením páry stoupající z horké vody.

Vidím tě, stálo tam.

9

„Jak to myslí, pochmurně zlověstného?“ zeptala jsem se Joesburyho.

„Doktorka Oliverová se domnívá – a teď cituju přímo z poznámek –, že existuje jakási tajná podvratná organizace, jež adoruje sebevražedný akt,“ četl Joesbury. „Myslí si, že se ta děcka svolávají přes sociální sítě a vzájemně se k sebevraždě hecují.“

„Totéž se říkalo o Bridgendu,“ poznamenala jsem.

„Složitě se to dokazuje,“ řekl Joesbury. „Ale existují zdokumentované případy jakýchsi sebevražedných úmluv, spolení lidí většinou organizovaných jen na síti, kteří se vzájemně podporují v rozhodnutí spáchat sebevraždu. Dodávají si odvalu k činu přikročit.“

Přikývla jsem. Čas od času jsem o takových případech četla.

„Mnohem znepokojivější,“ pokračoval Joesbury, „je výskyt těch, kterým říkám popichovači. Takoví lidé účelově prohledávají web a diskusní stránky s cílem najít depresivní

a zranitelné lidi. Nabídnou jim přátelství, předstírají zájem, ale po celou dobu je vlastně navádějí k definitivnímu aktu. Taky existují webové stránky, na nichž lidé se sebevražednými sklony instruují podobně smýšlející typy a vedou vzájemnou diskusi o tom, který ze způsobů sebevraždy je nejspolehlivější, aby si dodali kuráž, než přikročí k samotnému činu.“ Joesbury znovu nahlédl do poznámek. „Doktorka Oliverová tomu říká posilování sebedestruktivního sklonu, někdy úmyslné a zákeřné.“

„Bude to věru zábavná osoba,“ usoudila jsem.

„Dana o ní mluví jako o zlatíčku,“ řekl Joesbury s takovým úsměvem, že bych mu nejradši vrazila facku.

„Než na to kývnu, shrňme si, co přesně bych měla vyšetřovat.“

„Vlastně nic,“ překvapil mě Joesbury. „V tuhle chvíli není co vyšetřovat. Vaše práce bude spočívat v podstatě jen v tom, že strávíte s doktorkou Oliverovou nějaký čas, aby věděla, že ji bereme vážně.“

„Takže budu něco jako žeton pro štěstí?“ skočila jsem mu do řeči.

„Ne tak docela. Taky potřebujeme, abyste se vmísila mezi studenty, pronikla do studentského života a hlásila všechno neobvyklé. Zvláštní pozornost budete věnovat webovým stránkám a diskusním fórům vznášejícím se v éteru nad rovinami Fens. Budete našima očima uvnitř dění.“

Na pár vteřin jsem se odmlčela.

„Budeme po vás chtít, abyste se tvářila jako studentka, co tak trochu koketuje se sebevraždou,“ pokračoval Joesbury. „Spíš útlocitná, trochu zranitelná, náchylná k depresím. Také je potřeba, abyste na sebe upozornila, takže si budeme muset

trochu pohrát s vaším vzhledem. Musíte vypadat jako holka k nakousnutí. To je všechno.“

„Takže Bryonina pitva neodhalila vůbec nic podezřelého?“ zeptala jsem se spíš jen proto, abych získala trochu času, protože jsem si musela všechno urovnat v hlavě.

„Žádná se nekonala.“

Čekala jsem, zatímco Joesbury se přehraboval v kupičce fotografií. Jednu vytáhl a nastavil mi ji před oči. Na fotce byla až groteskně nabobtnalá a jako egyptská mumie zafačovaná postava ležící na nemocniční posteli, nad níž se tyčil průhledný stan. Obě paže jí trčely v pravém úhlu od těla. Do zámotku ústily všemožné hadičky a drátky připomínající makaróny.

„Je stále naživu?“ řekla jsem a z nějakého neznámého důvodu jsem měla pocit, že by to bylo ještě horší, než kdyby byla mrtvá.

„Ten snímek vznikl čtyřiaadvacet hodin po jejím přijetí,“ řekl Joesbury. „Nikdo doopravdy nevěřil, že přežije. Už tři týdny vzdoruje veškerým infekcím, netrpí šokovou reakcí, neupadá do respiračního kolapsu. Možná se dokonce zotaví. Je však diskutabilní, kolik nám toho bude moct sdělit. Uhořel jí i jazyk.“

Co na to říct? „Co chcete, abych udělala?“

„Přečtete si složku,“ odpověděl. „Přemýšlejte o tom. Dana chce, abyste jí zavolala. Bude se vám to snažit rozmluvit.“

Zvedla jsem hlavu. „Pojedete tam?“ zeptala jsem se. „Myslím do Cambridge.“

Tyrkysově modré oči se zúžily. „V tuhle chvíli to není nezbytné,“ odpověděl. „Budu pendlovat sem a tam, abych vás měl na očích, ale devadesát procent černé práce zůstane na vás.“

Tímhle stylem Desítka pracovala. Jako první šli do pole mladí policejní důstojníci, rok nebo dva operovali, shromažďovali informace a posílali hlášení. Jakmile vytanula přesnější představa o situaci, na scénu nastoupili jinačí kanóni.

„Umíte si mě představit jako excentrického vysokoškolského učitele?“ vyzvídal Joesbury. „S motýlkem a v tvídovém obleku? V dlouhém taláru? S rozcuchanou parukou?“

Joesbury mi odjakživa připadal se svou urostlou postavou a zjizvenou tváří tak trochu jako bandita. Už se na mě zase usmíval. Jeho úsměvu jsem odolávala ze všeho nejhůř. Nejrozumnější by bylo se na něj nedívat. Sebrat se a odejít. Pracovní schůzka proběhla. Karty byly rozdány, desky ukrývající svůj obsah před nepovolanýma očima ležely zavřené na stole. Přejetý ježek neboli oranžový příčesek se povaloval o několik centimetrů dál.

„Je velice měkký,“ řekl Joesbury. „Chcete si ho pohladit?“ Zvedla jsem oči. „O čem přesně teď mluvíte?“

Rozesmál se od ucha k uchu. „Bože, jak se mi po vás stýskalo,“ řekl.

Pak nastalo ticho. Jen jsme na sebe hleděli. Opravdu bych se už měla sebrat a jít.

„Nechtěla byste zajít na večeři?“ zeptal se mě.

Takže teď by mohlo dojít i na to rande.

„Vlastně něco mám.“ Podívala jsem se na hodinky. „Už bych měla jít.“

Joesbury se opřel o opěradlo a přestal se usmívat. Pravou rukou si začal mnout jizvu u spánku. „Nezahrnují náhodou vaše plány výlet přes celé město až do Camdenu?“

Když jsem se s Joesburym setkala poprvé, Camden býval místem, kde jsem s oblibou trávil páteční večery. Balila jsem

tam chlapy. Tomu místu jsem se od jedné loňské říjnové noci obloukem vyhýbala. Mé plány na dnešní večer zahrnovaly čínů do krabičky a postel s paperbackem od Lee Childa.

„Něco podobného,“ zalhala jsem a zvedla se.

Sledoval, jak si беру tašku a strkám do ní desky s případy. Očima jsem zabloudila k místu na pravé straně Joesburyho hrudníku. Tam, kde měl krvácející ránu, když jsem ho naposledy viděla.

„Jsem ráda, že jste se z toho dostal,“ řekla jsem a odešla.

10

O půl hodiny později jsem už byla doma, jedla jsem singapurské nudle z papundeklové krabičky a listovala deskami s případem Bryony Carterové. Všechny fotografie jsem odsunula stranou a na očích jsem si nechala jedinou, na níž byla Bryony před popálením. Viděla jsem neobvykle pohlednou rusovlásku se světlou pletí a blankytně modrýma očima.

Nejprve jsem si přečetla policejní protokol z místa činu. Sepsali jej tři dny po události a zdálo se, že je dostatečně podrobný. Ve 21:45, když se ve velkém sále St. John's College podávala káva, se dovnitř vpotácela postava zachvácená plameny. Chladnokrevně uvažující muž jménem Scott Thornton, jenž byl podle protokolu dlouholetý člen pedagogického sboru, rychle popadl nejbližší hasicí přístroj. Když jej na Bryony, která mezitím upadla na podlahu, celý vystříkal, přikázal ostatním hostům, aby nosili vodu. Pobízel všechny, aby na ubohou dívku ležící obličejem k zemi lili vodu z čehokoliv, co jim přijde pod ruku – ze džbánů, láhví, kbelíků na led, dokonce i ze sklenic, zatímco on ze svého mobilu přivolał

záchranku. Scott Thornton skoro jistě zachránil Bryony Carterové život. Zda mu za to poděkuje, je jiná věc.

Poté, co byla těžce popálená dívka odvezena, prohledal uniformovaný policista univerzitní budovu a přilehlé okolí. V temném zákoutí prostoru zvaného druhé nádvoří byl nalezen kanystr na benzín a půda v jeho okolí byla nasáklá těkavou látkou. Na nádobě byly zjištěny Bryoniny otisky prstů. Jenom její.

Bryonin pokoj, vzdálený jen pár set metrů od místa tragédie, byl čistý a uklizený. Ten den vyprala prádlo a vrátila několik knih do knihovny. Na nočním stolku ležel strojem psaný vzkaz matce. Účtenka za nákup benzínu byla objevena spolu s dalšími paragony v přihrádce na tužky v zásuvce psacího stolu. Na podlaze v ložnici našli inhalační soupravu obsahující trychtýř, nádobu a sítko, kterou používala na vdechování výparů silné halucinogenní látky.

Její spolubydlící, dívka jménem Talaith Robinsonová, při výslechu vypověděla, že Bryony byla poslední dobou docela nervózní a nešťastná, ale že by ji ani ve snu nenapadlo, že to vezme takhle drastický konec. Hlášení vypracoval jakýsi seržant a podepsal jej nadřízený důstojník, detektiv inspektor John Castell.

Během čtení vyšetřovacího protokolu jsem pochopila, že bývá zvykem vypracovat jakousi analýzu sebevrahova duševního rozpoložení. Protože panovaly opodstatněné pochybnosti, že se Bryony zotaví, detektiv inspektor požadoval vyhotovení takového posudku i v jejím případě. Jako psychiatr formálně zodpovědný za Bryonino duševní zdraví jej připravila doktorka Oliverová.

V anamnéze v úvodu posudku tvrdila, že Bryony Carte-

rová byla mladá žena, jež silně toužila po lásce a péči a měla tendenci přenést odpovědnost za svůj vlastní život do rukou nějakého silného a laskavého partnera – souznějící duše –, jenž by se o ni postaral. Posudek doktorky Oliverové se dále zmiňoval o Bryoniných napjatých vztazích s rodiči. Otec, který vykonával časově náročnou práci, býval nablízku jen zřídkka a matčin skutečný zájem o Bryony, nejmladší ze čtyř dětí, se zdál být nedostatečný. Bryony vyrůstala s pocitem, že je své rodině na obtíž.

Nejisté a nešťastné dítě vyrostlo v pasivní mladou ženu vroucně toužící po lásce a pozornosti. Ačkoliv byla inteligentní a krásná, ve vztazích, dokonce i v těch přátelských, se stávala závislou a zranitelnou. V Cambridgi trpěla nespavostí a těžkými sny. Na konci semestru měla neuzavřenou většinu předmětů. Její praktický lékař, doktor Bell, jí předepsal antidepressivum citalopram.

Souhrnný závěr doplňovalo několik stran poznámek, které vznikly v průběhu individuálních sezení. Vstala jsem. Odložila jsem prázdnou krabičku od jídla do dřezu a nalila si další sklenici vína.

Přelétla jsem očima lékařské záznamy o Bryonině tělesném zdraví, ale podrobněji jsem se jim nevěnovala, především proto, že pro mě nebyly důležité. Upoutala mě naopak krátká poznámka o droze, jež byla nalezena v jejím těle. Dimethyltryptamin, neboli DMT. Nikdy jsem o této látce neslyšela, podívala jsem se proto na Google, kde jsem se mimo jiné dozvěděla, že jde o jednu z nejsilnějších psychedelických drog, které lidstvo zná. Ve Spojeném království je zařazena do první skupiny zakázaných látek. Jedním ze způsobů její aplikace je inhalace, působí krátké, ale velice intenzivní pro-

žitky, v jejichž důsledku se až zásadním způsobem mění vnímání reality. Uživatelé popisují vidiny, v nichž jsou přítomni duchové, skřeti, andělé a dokonce Bůh.

Čím hlouběji jsem do případu pronikala, tím jsem byla podrážděnější. Bryony měla rodinu, dobré vzdělání, možnost studovat na jedné ze světově nejproslulejších univerzit. Byla na tom mnohem lépe než já, a mě by přesto ani ve snu nenapadlo pokazit báječný vánoční ples tím, že bych se sjela a pak zaživa upálila.

Na druhou stranu, pokud měla doktorka Oliverová pravdu, tahle zranitelná dívka toužící po přízni se mohla stát obětí partičky lidí, kterou baví citové mučení druhých dovedené až k sebedestructivnímu aktu. Partičky, která věří, že je natolik chytrá, aby dokázala působit bolest, aniž by si umazala ruce.

11

Evi se s trhnutím probudila. V první chvíli si myslela, že jí někdo klepal na okno ložnice. Několik vteřin jen tiše ležela. Nic. Jen sen, jeden z těch zlých, který začal tak, že na okno klepal podivný znetvořený přízrak. Musí hned znovu usnout, jinak se probere a celou noc už nezamhouří oka. Otočila se na druhý bok, jenže v tu chvíli se ozvalo ťukání znovu. Zvedla hlavu z polštáře a bedlivě naslouchala.

Teď už naprosto bdělá pochopila, že zvuk nepřichází od okna. Na tuhle stranu domu větve cedru nedosahují. Zvuk přicházel z míst přímo nad její hlavou. Z místnosti o patro výš. Natáhla ruku, rozsvítila a posadila se.

Ťuk, ťuk, ťuk. Vedle postele měla telefon. Policie nebo univerzitní ostraha by tu byla během několika minut. Kdyby jim řekla, že si myslí, že nahoře někdo je, neváhali by. Na druhou stranu by se cítila hrozně trapně, kdyby k ní napochodovalo několik urostlých mužů v uniformě a zjistilo, že tam veverka pracují na svém rozmnožování.

Seděla potichu na posteli neschopná se rozhodnout.

Dokázaly by veveryky způsobit tak pravidelné a hlasité ťukání? Možná by ho mohl vydávat zobák uvězněného ptáka. Zvuk ustal. Vzápětí začal znovu. Ťuk, ťuk, ťuk, několik vteřin a dost. Existovaly vlastně jen dvě možnosti. Buď přivolá pomoc a bude riskovat trapas, nebo se to vydá zjistit sama.

Dům byl vybavený schodišťovou transportní plošinou, ale Evi nesnášela všechny vymoženosti, při jejichž užívání by si připadala ještě starší a bezmocnější, než tomu bylo ve skutečnosti. Proto spala v přízemí a využívala hostinský pokoj a koupelnu. Teď se ale posadila na kolečkové křeslo a stiskla tlačítko, aby ji plošina vyvezla nahoru. Když se mechanismus zastavil, v domě se rozhostilo naprosté ticho. Evi si uvědomila, že si s sebou nevzala telefon. Kdyby se jí něco stalo, zůstala by uvězněná nahoře. Volat o pomoc by nemělo smysl.

Místnost nacházející se přímo nad její přízemní ložnicí byla až na konci chodby. Nic se z ní neozývalo. Dveře byly zavřené. Otevřela je a rozsvítila.

Místnost byla prázdná. Neměla vlastní koupelnu. Závěsy byly zatažené. Nic se za nimi neskrývalo. Nic nevypadalo neobvykle, až na trochu popela a několik drobných větviček kořalky. Vědomím, že hluk pravděpodobně způsobil uvězněný pták nebo hlodavec, se Evi trochu ulevilo. Bude to sice otravné, ale není zas až tak složité nechat vyčistit komín. Právě se ocitla uprostřed místnosti, když se ťukání ozvalo znovu.

Z takové blízkosti se nemohla mýlit. Věděla přesně, odkud zvuk vychází. Nikoliv z komína, ale z jedné ze dvou ozdobně vyřezávaných šatních skříní, které stály symetricky po stranách kořalky. Z té vpravo. Evi popojela blíž. Zvuk byl slabounký. Z něčeho, co vydává tak jemné ťukání, by přece strach mít neměla.

Evi položila ruku na madlo šatní skříně a uvědomila si, že se přesto strašně bojí. Věděla však, že nemá jinou možnost. Otevřela dveře.

Asi vteřinu nic neviděla. Dívala se přímo před sebe a poněkud přikrčená očekávala, že proti ní něco vyletí. Pak se podívala dolů a spatřila smrtku.

12

Bryonina první konzultace s poradkyní a psychoterapeutkou v jedné osobě proběhla už po třech týdnech prvního semestru. Už tak záhy po začátku akademického školního roku měla potíže vyjít s ostatními, zaskočil ji drsný studentský život, do něhož spadla rovnýma nohama, stěžovala si na neustálé popichování a časté kanadské žertíky, s nimiž se těžko vyrovnávala.

Dopila jsem druhou sklenici vína a nebyla jsem si jistá, jestli ještě vydržím být vzhůru. Pak jsem se však dostala k zápisům ze třetího Bryonina sezení a spánek se rázem ocitl v nenávratnu.

Během této konzultace se Bryony svěřila s úzkostnou obavou, že někdo v noci obchází jejím pokojem a ve spánku se jí dotýká. Ve složce nebyl přiložen doslovný přepis rozhovoru, takže jsem nevěděla, jak na Bryonino podezření reagovala psychoterapeutka, ale z jejích poznámek jsem vycítila, že nebrala dívku až tak vážně.

Na čtvrtém a pátém sezení se Bryony opět rozhovořila

o svém strachu, svěřovala se s obavami, že v pokoji není v bezpečí. Stupňovaly se také její potíže s nespavostí a nočními můrami, spánkový deficit pak potřebovala dohánět přes den. Kvůli stupňující se únavě trpěla kvalita jejího studia. Jako by se pohybovala po sestupné spirále, v zajetí únavy a úzkosti.

Poradkyně použila v poznámkách vícekrát termín *přelud*.

Na šestém setkání vyjádřila Bryony domněnku, že noční vetřelec přitvrdil, už se nespokojuje jen s doteky, ale praktikuje s ní plnohodnotný sexuální styk. Říkala, že na svém povlečení pak cítí mužský pot a vodu po holení. Na těle si našla škrábance a na rameni dokonce nepatrný otisk zubů po kousnutí. Výsledkem celé výpovědi byla psycholožčina poznámka, že si povrchová zranění mohla způsobit sama.

Dočetla jsem celou složku a zůstala jsem zamyšleně sedět. Podle Joesburyho jsem se měla vydat do Cambridge, abych se poohlédla po nějaké ujeté subkultuře, která mohla nějak nevhodně a nepřiměřeně ovlivňovat mladé lidi. Měla to být rutinní záležitost, jednoduchá operace bez přehnaného očekávání, že přinese hmatatelné výsledky. Ačkoliv to přímo neřekl, vycítila jsem, že by velkým dílem mělo jít o uklidnění ředitelky Úřadu zvláštního vyšetřování. Teď se mi zdálo, že by v tom mohlo být i něco víc.

13

Ne, žádná smrtka, nemůže jít o smrtku. Smrtka je přežitek, starý venkovský zvyk živořící v tradicích stovky kilometrů odsud. Tohle nemůže být nic jiného než dětská hračka. Patnácticentimetrový kostlivec s nějakým natahovacím mechanismem. Jen normální a obyčejná hračka, věcička populární hlavně v období kolem Halloweenu. Stačí natáhnout klíček a hračku spustit. Po hladkém tvrdém povrchu dokáže pochodovat, dokud nenarazí na překážku nebo dokud pružina nedoběhne.

Aniž by si byla jistá, jestli se už přestala bát, vzala Evi kostlivce do ruky. Na jednom křídle klíčku ulpěl kousek plastické lepicí hmoty. Vypadalo to, jako by někdo hračku poté, co ji natáhl, přichytil do šatní skříně plastelínou. Když byla mechanická síla otáčejícího se klíčku příliš velká, hračka se odlepila a z místa, kde byla připevněná, odpadla.

Pro všechno existovalo pouze jediné vysvětlení – dnes tu muselo být nějaké dítě. Uklízečka, asi přišla jindy než obvykle a přivedla si s sebou dítě. Možná mu nebylo dobře

a nemohlo jít do školy a nikdo ho nemohl hlídat doma. Hrál si v domě, zapomnělo v patře hračku, vyskládalo na pěšině cestičku z šišek, nechalo hromádku i na kuchyňském pultu.

Evi prohledala zbylé místnosti v patře. Nic nenašla a nechala se odvézt transportní plošinou do přízemí. Odložila hračku kostlivce na stůl v hale a vydala se do kuchyně. Nenalhávala si, že báchorce o nemocném dítěti věří, ani za Boha však nemohla přijít na to, co si počít.

Kdyby hned rozsvítila světlo, skoro určitě by si nevšimla černě oděné postavy ukrývající se mezi spodními větvemi cedru, jak nahlíží mezi rozhrnutými závěsy do kuchyňského okna. Dokonce i ze zhasnuté kuchyně, z šera, které uvnitř panovalo, by mohla přehlédnout příkrčenou bytost, jež se téměř ztrácela v temných stínech větví. Neměla by o její přítomnosti ponětí, nebýt masky.

Také maska byla černá, ale měla na sobě fluorescenční barvou nakreslené kontury lidské lebky. Světla bylo dost tak akorát na to, aby si Evi byla naprosto jistá, že ze vzdálenosti necelých dvou metrů od okna ji pozoruje hlava kostlivce.

Západní Wales, před třiadvaceti roky

„Valihrach starý brach na zdi seděl.“

Kluk klátivě scházel po schodech, škrabal se na hlavě, v podpaží, v rozkroku, prostě na všech obvyklých místech, kde se právě probuzení pubertáci škrabou.

„Valihrach starý brach hrozně sletěl.“

Příliš dlouhé nohavice se mu šouraly po naleštěné prkenné podlaze. Dopotácel se dolů do haly, kde vedle dveří stály staré vysoké hodiny. Nešly přesně, přesto odvodil, že do poledne zbývá zhruba dvacet, pětadvacet minut. Matně si vzpomínal, že máma říkala, že jde na nějakou schůzku do školy; táta bude v pracovně. Jeho tříletá sestřička šmejdí někde poblíž, soudě podle jejího prozpěvování. Zase bude určitě chtít, aby si s ní hrál. Teď byla posedlá pohádkami. Muselo se přitom poskakovat po zahradě a pod stromy stavět kouzelné skrýše.

„Valihrach starý brach hrozně sletěl.“

Nemohla se toho nabažít.

Kluk se zastavil přede dveřmi do tátovy pracovny a ucítil něco ve vzduchu. Připálené kafe? To je normální. Opečený toust? Taký normální. Nevylitý ségřin nočník? Normální. Střelný prach? To normální není.

Zhruba před rokem, když mu bylo dvanáct, ho táta začal brát na střelnici a máma pak vždycky hubovala, že hrozně smrdí sirnatým zápachem korditu. Žádný kordit, opravoval ji táta, ten se nepoužívá už od druhé světové války. To jsme cítili střelným prachem, říkal.

Ale táta na zbraně nesáhl už šest měsíců. „Nepřeju si, aby tě táta bral na střelnici do doby, než mu bude líp,“ řekla tenkrát máma. Zbraně skončily pod zámkem v bezpečné skříni a kluk neměl ponětí, kde je schovaný klíč. „Zbraně a pubertáci nejdou dohromady,“ pravidelně mu připomínala máma.

„Ani však královi koně, ani však královi muži...”

Sestřička se ozývala z pracovny. Kluk otevřel dveře, vešel a uviděl, co zbylo z jeho otce.

15

Sobota 12. ledna (před deseti dny)

„Jsou dvě hodiny v noci, Flintová.“

„Spal jste?“

Ozval se zvuk potlačovaného zívání. „Právě se mi o vás zdálo. Jako obvykle,“ odpověděl Joesbury.

Ignorovala jsem to. „Proč jste mi neřekl, že byla znásilněna?“ zeptala jsem se.

„Žádné důkazy tomu nenاسvědčovaly. Nebudete vyšetřovat znásilnění, Flintová. Ani žádný jiný aspekt Bryonina pokusu o sebevraždu. Váš úkol spočívá v...“

„... tom, abych si na vlastní kůži vyzkoušela studentský život v Cambridgi. Abych zjistila, jestli na praštěné teorii doktorky Oliverové o podivné subkultuře doopravdy něco není. Budu studovat nějaký konkrétní předmět?“

„Psychologii,“ řekl Joesbury. „Obor doktorky Oliverové. Tím se lépe zdůvodní, proč vy dvě trávíte tolik času pohromadě.“

„Jak dlouho bych tam měla být?“

„Jestli neobjevíte vůbec nic, co by stálo za pozornost, stáhneme vás odtamtud po třech měsících.“

Zaslechla jsem slabounké zavržení pružin a Joesbury si zlehka odkašlal, pravděpodobně si sedal na posteli. Náhle mi před očima vytanul obraz, bez něhož bych se obešla. „Komu budu podávat hlášení?“ zeptala jsem se.

„Mně. Většinou mailem. Možná se vám uleví, když vám řeknu, že se od vás neočekávají žádné studijní výsledky. Takže až bude vaše spolubydlící bušit do počítače a smolit seminárky, vy můžete psát pěkná dlouhá hlášení.“

„Spolubydlící?“ Bylo mi už skoro osmadvacet. Trávit následující tři měsíce s nějakou sotva odrostlou puberťačkou se mi chtělo asi stejně jako vyměňovat si s Joesburym čtvrt roku sáhodlouhé noční maily.

„Společný bude jen obývací. Spát budete odděleně,“ vysvětloval Joesbury. „Ta dívka, s níž budete sdílet společné prostory, byla Bryonina spolubydlící. Kdyby se dělo něco podivného, byla by to ona, kdo by něco věděl.“

Ticho.

„Chtěl bych znovu zdůraznit, že tam nejedete nic vyšetřovat, budete jen pozorovat a posílat hlášení. Jediná osoba na univerzitě, která bude vědět, kdo jste, bude ta psychiatrická, doktorka Oliverová,“ pokračoval Joesbury. „Místní kriminálka nebude mít o naší operaci tušení, tudíž vám nemůže zajišťovat krytí. Tedy ne že byste ho potřebovala.“

„Jak brzo byste mě tam chtěli mít?“ zeptala jsem se.

Vteřiny odtikávaly. „Jste si jistá?“ položil mi zásadní otázku.

„Můj šestý smysl mi napovídá, abych řekla ano,“ odpověděla jsem. „A v Londýně mě teď stejně nic nedrží.“

Dalších pár vteřin ticha. „Vážím si toho, Flintová,“ ozvalo se pak o poznání chladnějším tónem. „Semestr právě za-

čal, takže jste zmeškala jen týden. Můžeme vás tam dopravit v pondělí večer, jestli vám to vyhovuje.“

Potvrdila jsem, že mi to vyhovuje. Pak jsme se domluvili, že se sejdem ještě v neděli, aby mi dali podrobné informace a instrukce, Joesbury mi popřál dobrou noc a zavěsil. Prošla jsem svým malým bytem až dozadu na zasklenou verandu, která sloužila jako zimní zahrada.

Na Vánoce jsem rozmístila na malém travnatém plácku několik solárních luceren. Ještě teď, skoro v polovině ledna, trochu svítily. V jejich bledé záři jsem viděla námrazu, jež pokryla původně zelené listy bílým krajkovím. Tráva přikráslená jinovatkou vypadala jako zdobení na dortu.

V Cambridgi jsem nikdy nebyla. Vyrůstala jsem střídavě mezi pěstouny a dětskými domovy. Ve škole mi to sice šlo – nebyla jsem hloupá –, ale po vysoké škole jsem nepošilhávala ani náhodou. Britské vybrané univerzity byly jaksi mimo zorné pole člověka, jako jsem já. Ale teď jsem se měla stát studentkou jedné z nich, začlenit se mezi lidi, kteří by mě dokázali – intelektuálně – doslova roznést na kopytech.

Co si to proboha nalhávám? Nemám ani páru, jak vystupovat jako tajná agentka. Desítka si své lidi pečlivě vychovává. Výcvik je tvrdý a ne každému, kdo se do něj přihlásí, se ho podaří absolvovat. Ani pro průměrného detektiva sice není těžké vystupovat inkognito, ale sotvakdy jsou vysíláni na mise, které by trvaly tak dlouho. Kromě toho mám u Metropolitaní policie na starost zločiny páchané na ženách. Když strávím několik příštích měsíců mimo své pracoviště, mohla bych propást šanci na přěrazení ke specializovanému útvaru. Proč jsem s tím souhlasila?

Jako bych si na to neuměla odpovědět sama. Děkala jsem to všechno kvůli Joesburymu.

16

Mark Joesbury rozsvítil a vylezl z postele. V pokoji bylo chladno; ať v létě, nebo v zimě, vždycky spal při otevřeném okně. Bez obav nechal rozsvíceno, jeho ložnice nebyla na očích. Rolety stahoval opravdu výjimečně. Když nemohl spát, což bylo v posledních dnech poměrně často, s oblibou naslouchal zvukům z ulice a pozoroval, jak pokojem klouže měsíční světlo a jak se po stěnách v měkce stoupajících nebo klesajících křivkách posouvají stíny.

Vstal, došel do koupelny a natočil si vodu do sklenice. Jak pil, uvědomil si, že ho zase rozbolela hlava. Navíc ho už dlouho trápil nepříjemný kašel, který jako by vycházel až z hloubi plic. Doktor mu řekl, že to je jeden z příznaků přílišného pití. Jen co začne pracovat, s pitím přestane. V tom neviděl problém. Hlavně že se zbavil té pitomé obsese a dokáže už myslet i na něco jiného než na Lacey Flintovou.

Načež si znovu zadělal na problém, protože ji přizval ke svému novému případu.

Počítač, který měl v maličké pracovně, nikdy nevypínal. Klepnul do mezerníku na klávesnici, aby naskočil pohaslý monitor, a odeslal stručný mail. Stačila mu dvě slova.

Jsi vzhůru?

Odpovědi se dočkal během několika vteřin.

Jo.

Joesbury sáhl po telefonu a stiskl předvolbu s číslem 4. Pod trojkou měl Danu Tullochovou, pod dvojkou dům, kde žije jeho osmiletý syn a bývalá manželka. Člověk skrývající se pod čtyřkou se přihlásil okamžitě.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Jde do toho,“ odpověděl Joesbury.

„Dobrá práce.“ Ze sluchátka se ozývaly tlumené zvuky, jako by v pozadí někdo jedl.

„Já z toho velkou radost nemám,“ řekl Joesbury.

„To už jsme probírali.“ Hluboký sten.

„Neměli bychom ji držet v nevědomosti.“

„Ví přesně tolik, kolik potřebuje. Rozhodnutí padlo. Viděls teď někdy ty pornostránky Ztopoř?“

Joesburymu málem naskočila husí kůže. „Ani ne,“ odpověděl šéfovi.

„Tak se podívej na *Odvážná bruneta už ví, jak zúročit jazykové znalosti*.“

„Měl byste si víc užívat života, šéfe. A někoho si najít.“

„Nápodobně, chlape. Uvidíme se ráno.“

Joesbury se vrátil do ložnice. Jasně že by si měl víc užívat života. A měl by si najít hezkou a nekomplikovanou přítelkyni. Například nějakou zdravotní sestru nebo letušku. Chtěl ale Lacey. Telefon ještě pořád držel v ruce. Už málem stiskl předvolbu s číslem jedna. Před chvilkou spolu mluvili, bude určitě vzhůru. Sedl si na postel, přes ramena si přehodil příkrývku. Telefon položil vedle sebe na polštář.

Věděl však, že se neodhodlá.

Neděle 13. ledna (před devíti dny)

Dívka za volantem kabrioletu hleděla přímo před sebe na prázdnou silnici. Stromy, které cestu z obou stran lemovaly, byly vysoké a štíhlé, jako dlouhé kostnaté prsty trčící k nebi. Několik poslední listů jako by na větvích zkamenělo. Úporný vítr až dosud vanoucí z fenlandských rovin jako umanutý se konečně umoudřil, úplně ustal a dívka neslyšela nic než ticho.

S výjimkou hlasu v hlavě.

Náhlé zachvění volantu jí připomnělo, že motor kabrioletu Mini Cooper stále běží. Po paměti sáhla dolů. Ruční brzda nebyla zatažená. Tak to má být.

Cosí, co nakonec mohlo být i jejím chodidlem, sešláplo plynový pedál. Nejprve váhavě, pak stále silněji. Víc a víc, dokud se pedál nedotkl podlahy.

V okamžiku, kdy se provaz jedním koncem pevně přivázaný k dubovému kmeni a druhým obtočený okolo dívčí-

na krku napnul, ozvalo se lupnutí, jako když rachejtle vyletí z patrony.

Mini Cooper se řítíl dál ještě několik vteřin, ačkoliv dívka jej už neovládala. Zastavil se až po kolizi s protijedoucí dodávkou. Řidič dodávky vyvázl bez zranění, ačkoliv to, co viděl za volantem kabrioletu, se mu bude ještě dlouho zjevovat ve zlých snech.

Dívčina utržená hlava vyklouzla ze smyčky na konci provazu, chvíli se kutálela po krajnici, až nakonec zapadla do kopřiv.

18

Pondělí 14. ledna (před osmi dny)

„A tohle je druhé nádvoří, slečno Farrowová,“ řekl zřízenec a oslovil mě jménem, které mi bude patřit několik následujících měsíců. Na relativně dlouhou dobu jsem se stala Laurou Farrowovou.

„Je to tu krásné,“ odpověděla jsem s vědomím, že se ode mne očekává nějaká reakce. Ve skutečnosti se mi chtělo říct úchvatné.

Úchvatnou jsem shledávala celou Cambridge. Majestátní středověké budovy, skryté zahrady se zdmi osazenými destičkami na památku význačných osobností; kluci na kolech s šálami v barvách jednotlivých kolejí nedbale uvázanými kolem krku a dlouhonohé holky s inteligentními očima, dokonalou pletí a tvářičkami k zulíbání. Představovaly svět, kterému já nikdy úplně neporozumím, ke kterému ani v nejodvážnějších snech nebudu nikdy patřit. A červeno-modrý šátek mé koleje, jenž mi zdobil krk, mi připadal nepatřičný, jako bych ho ukradla.

S každým krokem, kterým jsem se hlouběji nořila do středověkých budov s klenutými arkádami, jsem se cítila nepatrnější a bezvýznamnější. Nebude těžké předstírat, že jsem vyjukaná studentka vytržená z prostředí, na nějž jsem zvyklá.

Před několika minutami jsem se zapsala u hlavního vstupu do areálu koleje, již budu navštěvovat. St John's College, jedna z nejstarších a nejprestižnějších adres celé univerzity. Portýr, který měl v tu chvíli službu – muž středního věku s pečlivě přičísnutými vlasy a čistoskvoucí uniformou, jenž se představil jako George –, mě už očekával.

„Většina studentů nemusí tuhle trasu absolvovat pěšky,“ téměř se omlouval, když jsme procházeli portálem, který vypadal jako vstup do zámku, přičemž šlo jen o průchod do dalšího nádvoří. „Na začátku každého semestru tady funguje transportní systém, ale teď je snazší pomoci vám se zavazadly tímto způsobem.“

Ohlédla jsem se, abych se usmála na mladšího zřízence, který nesl moje dva kufry. Jeden, jenž byl naložený knihami, byl pěkně těžký. Ve druhém jsem měla své studentské ošacení. Sama jsem si nesla jen brašnu s pár osobními věcmi, psacími potřebami a laptopem, jímž mě vybavil Scotland Yard. George trval na tom, že mi pomůže alespoň se sportovním pytlem.

„Je tady spousta zřízenců,“ řekla jsem, když nás míjel portýr stejně profesionálního vzhledu jako George a pozdravil ho jménem.

„A spousta studentů,“ kontroval George.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!